

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 крајц. за трипутъ. № 58.

Съ данашњимъ листомъ свршуе се прво полгодіе пренумераціе на ШУМАДИНКУ, и зато позивамо ону г.г. читателѣ, коима рокъ предплате излази, да бы се благовременно пренумерирани, како имъ се бровви небы прекидали. Съ почеткомъ идућегъ месеца продужићемо издавати Рукописе Проте Матіе Ненадовића, и то на дуже времена него пређе. — Кои одъ г.г. скупителя или поедини пренумеранта има што давати, нека до кои данъ послати изволи.

ЦРНЫЙ ПРОСІЯКЪ.

(Продужено)

„То е онај истый“, рече напоследку тихо съ дрктућимъ одъ радости гласомъ.

Онъ уђе у дворъ и приближи се ономъ високомъ младићу, кои нико другій небыяше него господинъ Алфредъ Лефеврѣ де вале, кои се наместо свогъ сѣиногъ синоћногъ одеда, данасъ у енглескомъ горіѣмъ капуту запетлао, везао вратъ црномъ марамомъ и навукао яке путничке чизме. И у овомъ ношаву нѣ изгледао младиъ господинъ манѣ будаластъ него на балу.

„Тяко ми чести“, рече онъ гледаючи на лорнѣту Нептуна, „ено црногъ ѣавола, съ беломъ брадомъ. ѣаво ме однео, ако то нѣ врло смешно. Я іошть такво што нисамъ видіо.“

Црнаць долазаше све ближе и стане предъ господиномъ Алфреда Лефеврѣ де вале; овај скине свою лорнѣту.

„Цонъ!“ викне онъ.

Младиъ дечко изъ долиѣ Нормандіе, комъ су дали енглеско име и енглескій прслукъ, да бы одъ нѣга направили енглеско служче, покаже се на италскимъ вратѣма.

„Узми твой бичъ“, продужи младиъ господинъ Алфредъ Лефеврѣ де вале съ правомъ британскомъ ладнокрвношћу.

Онъ протолмачи свое далѣ намеренѣ означавающимъ движенѣмъ према просіяку.

По свой прилици Нептунъ е разумео знакъ, ерѣ онъ каданпуть счела свой дугачкій штапъ, кои небыяше башъ тако презрително оружіе. Насрећу неимаѣаше нужде, съ нѣмъ се послужити. Господинъ Алфредъ быяше добаръ младићъ. Онъ е хтео само оштроумну шалу протерати.

„Црный лупеже“, рекне онъ смешеѣи се, „Кадъ бы Цонъ само две године старіи быо, то бы му заповедіо да се съ тобомъ пропеснича.“

„Шта тражишъ овде? Неулази се то текъ тако у дворъ Рембри.“

„Рембри?“ повтори просіякъ, кои немогаше сакрити свое зачуѣнѣ.

„Предъ вратима се проси“, поучаваше га господинъ Алфредъ, а не у двору. Одлази своимъ путемъ.

Нептунъ неодговори ништа, него извади изъ свогъ цепа брижљиво у белой артіи завиену цепну мараму, и преда е младомъ господину Алфреду Лефеврѣ де вале.

„Шта е то?“ викне овај, кои пре него што е пакетъ узео, предосторожно навуче рукавице. „Тако ми чести, ово е цепна марама Маркизина.“

Онъ бацы петъ франана у Нептуновъ шеширъ и рекне.

„Ел истина црный ѣаволе, то е за тебе пробитачно ютро. Добро вече.“

Нептунъ одма пође натрагъ; аль наместо да се удали, стане, прешавши преко прага одъ капиѣ, и седне на хошный камень, наклонивши яко на очи свой широкой сламый шеширь. Чась по' бацао є свой погледъ крозь пола отворена врата.

Онъ є садъ знао, гди ће наћи госпою ову, коя имаше черте Ксавіе-ве, коє почетна писмена одъ имена саглашавала су се съ писменима матере овога младогъ човека.

Али онъ є іоштъ и нешто друго дознао. Овай дворъ носіо є име Рембри, име оногъ замка, у кои є Ксавіе имао ићи. Поштанска кола быяу у авліи. Да ли є и замакъ едногъ истогъ господара? Да ли су то угости-тели Ксавіе-а кои ће се на колима возити?"

Докъ є онъ тако себе запытывао, дође му до ува дальномъ прегушенный звукъ тороньскогъ сата. Звоно на цркви Св. Томе Аквината избіе два сата. Просіакъ устане брзо. Онъ се быо задоцніо, и бою се, да се Ксавіе већъ быо кренуо на путь. Мало упознать съ описаніемъ кральства, опоминяше се само іоштъ имена Рембри; за єдну ноћъ у нѣговой се памети избрисало име места на и самогъ окружія, у комъ є замакъ лежао.

Онъ хтеде садъ колико є брже могао поћи на пѣцу Сен-Жермен-де-пре, кадъ погледавши последный путь у авлію, угледа госпою одъ Рембри, коя наклонивши се на єдногъ човека, силазаше низъ басамаке. Садъ онъ ништа више ніе видіо, но само Маркизу и сасвимъ радостанъ, што се ніе преварио, прогунѣа:

„Она є!“

Кадъ потомъ скиде очи съ Маркизе и бацы свой погледъ на нѣногъ кавалѣра, чело му се помрачи и измаче му се загушьливъ гласъ удивлена.

„Онъ є! рече онъ затимъ.“

Онъ є познао тайногъ неприятеля Ксавіе-овогъ кои зато быяше и нѣговъ неприятель, човека, кои є писао оно издайничко писмо на полицайный комисара, онъ є познао Карала.

Онъ садъ немишляше више на одлазакъ. Забунѣнь и погруженъ у вртлогу разны промена, коє непрестано єдна за другомъ слѣдовау и єдва му дававау времена размислити се, онъ остаде као укупанъ. Шта да чини? Присутство Каралово давало є путованю Маркизе претеһій звачай. Овай человекъ могао є само на несрећу Ксавіе-ову ту быти. Ако є садъ већъ овай случайно одпутовао быо, коимъ ће му начиномъ у трагъ ући? Како да нађе замакъ Рембри, кои уплашена Нептунова сила уображена виѣаше сасвимъ препунѣнь лукавимъ замкама и вравимъ тайнама?

Онъ бацы свудъ наоколо свой нерешителанъ погледъ и виде на другой страни, спрамъ замка, съ два яка коня упрегнута кириційска кола. Онъ мало дане.

„Я ѣу за вама ићи“ рекне у себи.

Овогъ тренутка скочи госпою одъ Рембри лако и удесно као каква девойчица, у поштанска кола. Пренегъ се узпела рекне Каралу:

„Быћемо сами и имаћемо времена за разговоръ.“

Но она ніе рачунала на младогъ господина Алфре-

да Лефеввръ де вале, кои се угодно быо изваліо на колскій душечићъ. Госпою одъ Рембри вие се могла уздржати да неизрази нестрпеливость тѣлодвиженіемъ.

„Ни сте се надали, да ће те мене овде паћи,“ рекне великій дечко, смешећи се колико га грло доноси, „яћу се съ вама возити.“

„Я мишля, да ћешъ ты съ Ёленомъ и господиномъ одъ Рембри ићи,“ одговори Маркиза опоромъ.

Господинъ Алфредъ де вале извади єдно мало огледалце изъ капута и стане се огледати.

„До врага, господинъ одъ Рембри никадъ ме собомъ неузима на путь. Онъ є человекъ іоштъ изъ времена Лудвика XV. и онъ бы желіо да человекъ набрашићну пароку и мачъ сасвимъ оризонтално носи. Тако ми чести, милостива мамце, я се немогу на то навикнути.“

Маркиза се лютила, али ніе дала, да се то на нѣой примети, и да канзъ Каралу да уђе.

„Веруйте ми,“ рекне господинъ Алфредъ последнѣмъ, „нисте данасъ ни пола ружни као юче. Изгледасте као да сте устали изъ гроба — тако ми чести.“

Кола поћу и кадъ су была на капи, примѣти Карала и госпою одъ Рембри црногъ просіна, кои є быо своє усветлѣне очи упрѣо у кола.

„Све єднако овай человекъ,“ прогунѣа Маркиза немогући сакрити свой стра.

„У постоянству овогъ ниткова има нешто што я непонямъ,“ помисли у себи Карала.

Али младый господинъ Алфредъ Лефеввръ де вале задовольи се са тимъ, што є смешећи се прогунѣао:

„ѣаво нека ме носи, кадъ бы Цонъ две године старіи быо, то бы заповедіо, да се съ овымъ црнымъ угурсузомъ пропеснича.“

Нептунъ мећутимъ быяше отишао да коса найми. Онъ каза неколико речій кочіашу, гурне му єдавъ лундоръ у руку и тешка кола загрме, слѣдоући поштанскимъ колма. Црнацъ є предвидіо іоштъ у ютру, да ће жаркій данъ быти и зато є, пре него што є свою собу оставіо, снабдѣо се нужднымъ оружіемъ, сирѣчь понео є довольно новца.

Докле су кола ишла крозь Паризъ, ніе имао фіакеръ много муке устоице ићи за поштанскимъ колима; онъ ий быяше скоро достигао, и кадъ су се возили преко моста Лудвика XV. насааусе обадва влюсета поредъ поштански коня. просіакъ одма кочіашу рече да застане. Ово наставленъ было є излишно, єрѣ текъ што су дошли до песка елисейска поля, одма далеко измакну поштанска кола.

„Вози брзо!“ викне просіакъ крозь прозоръ.

„Немайте брига, грађанине.“ одговори кочіашъ ударивши подмигльиво гласомъ на ову последню речъ, „на брду опеть ћемо ий достіћи.“

И тако є и было. На стрмену предъ Баріеръ де л'Етоаль надокнади фіакеръ, што є быо изостао.

Кадъ су были на едну милю далеко одъ Баріере, окрени се кочіашъ са свога места.

„Ей, грађанине,“ рекне онъ, „кудъ ми управо идемо!“

Нептунъ покаже прстомъ на поштанска кола.

„Добро“ примѣти кочіашъ, „идемо кудъ они иду. Али кудъ они иду?“

„Терай само далъ!“ викне Нептунъ нестрпелливо.

„Зато ће ти се платити.“

Кочіашъ ошине свое конѣ бичомъ и продужи разговоръ.

„Бога ми,“ рекне онъ, „вы говорите врло добро. Али я имамъ два добра коня, коя самъ како видимъ науміо сатрѣти, — съ вашимъ дозволеніемъ — вы ми неизгледайте као да, што' но речъ, имате новаца.“

Нептунъ извади десетину луидора изъ цепа и покаже ѿ кочіашу. Овај одма одушевљенъ опали бичомъ конѣ.

„Боже мой“ проговори онъ, „како ли е лепъ посао бити Арапиномъ.“

У Сен-Жермен-ан-Лай зауставе се кола, да измену конѣ. Фіакеръ ѿ престигне и ишао е напредъ; али се то опетъ наскоро измени. Оба коня почну бедно дактати; пушили су се по целомъ тѣлу и якій зной цуріо имъ е низъ вратъ и по слабинама.

„Офетел' јоштъ две штаціе тако издржати као сада, у пита Нептунъ немирно.

„Две штаціе, повтори кочіашъ, „две штаціе, за Бога, не, то не узимамъ на себе, па да бы ми све те жућкаке хтели дати, кое ми покажете.“

„Терай само далъ“ заповеди црнацъ, сакривајући свой унутрашній стра.

Овогъ часа протутнѣ поштанска кола упрегнута съ другимъ одморнимъ коньма поредъ фіакера,

„Брзо,“ викне Нептунъ.

Кочіашъ опали бичомъ колико е годъ могао. Коньи трчали су дрктајући и измакну опетъ мало напредъ. Али што су далѣ ишли, тымъ е очевидніе падала нѣгова снага. Просіякъ се помицаше овамо онамо на своемъ ястuku. Чинилосе као да своимъ движеніемъ жели коньма већу снагу дати.

„Брзо,“ викаше свакій часъ. Тако ти живота немой ѿ изгубити изъ вида.“

Кочіашъ чиняше све што се може; но нѣгови су коньи очевидно малаксавали. Наеданпутъ догоди се да кола при едномъ савитку исчезну испредъ очіу крозъ прозоръ промолвишегъ се Нептуна.

„Немайте брига,“ рекне кочіашъ, „на ћошку ћемо ѿ опетъ видити.“

Они дођу до ћошка, али не угледаю кола.

„Десетъ луидора, ако ѿ престигнешъ,“ рекне Нептунъ кратко и опоро.

„Двеста франака,“ промумла кочіашъ.

Бичъ нѣговъ трипутъ ошине разаренѣ конѣ.

Болъ натера ѿ те мало пођу напредъ; потомъ стачу. Кочіашъ ударао е немилостиво. Коньи разарени не-

кимъ беснећимъ смртнымъ страомъ, потрче наново савивши главу међу ноге посрћући и спотичући се при свакомъ кораку, али они су летили као ветаръ, а кочіашъ едначо тукао. Нептунъ, крозъ прозоръ промолвивши се, викао е све еднимъ гласомъ.

(продужиће се.)

РОБЛЪ НА КАВКАЗУ.

(Продужено)

Садъ се обрати Грамовъ Шамилу, и рекне му савсимъ полако но озбиљно: „Башъ да имаю князеви еданъ миліонъ, они вамъ ту суму за цело небы дали.“

А зашто?

Зато, што царъ небы допустио, да се вами тако знаменита средства за воћенѣ рата у руке даду. Князеви су пакъ горди люди, и небы дату свою рѣчь никадъ на трагъ узели. Притомъ дозволите ми казати, да вы можете бити задовольни са славомъ, што сте Русе принудили, да вамъ врате сына, кога су оружаномъ рукомъ одъ васъ отели. Сва ће Европа о томе говорити, и по свимъ новинама писаће се, да сте вы надъ Русима побѣду одржали.

То е све тако, но и новацъ е лепа стваръ, одговори Шамиль лукавимъ смешеніемъ.

Веруйте ми Имаме, да бы я вама радо на руку ишао, премда самъ князевима яко обвезанъ. Ко зна, дали нећу и я кадгодъ у ваше руке пасти.

Е добро, одговори Шамиль по краткомъ ћутаню. Я ћу гледати, да до сутра у вече съ моимъ народомъ ту стваръ на чисто доведемъ. Ты знашъ, да я безъ одобренья народа ништа заключити немогу. И тако моћнѣшъ прекосутра одавде поћи са яснимъ и опредѣленнымъ одговоромъ.

Грамовъ затимъ одступи, а сутраданъ у 9. сатій у јутру да га Шамиль опетъ звати. Но садъ е быо Имамъ обкруженъ одъ своя планински Наиба и поглавара. Чимъ е Грамовъ ушао, обрати се Шамиль нѣму съ рѣчима:

„Исай-беже, я ти морамъ честитати. Ево овде могъ секретара, (и Шамиль показиваше рукомъ на едного чонка, кои сећаше предъ едномъ гомиломъ артія). Садъ башъ пишемъ писмо князу Орбеліану. Новацъ е као цвѣтъ, кои за часъ увене; мы се молимо Богу, а не новцу.“

При овимъ рѣчима владала е унаоколо дубока тишина, и сви су присутствующи съ найвећомъ пазљивошћу слушали.

Шамиль продужи затимъ гстимъ гласомъ: Я нећу много писати. У томе я нећу вашемъ примѣру слѣдовати; но ты ћешъ повторити князевама, што имъ я овде писмено явљамъ: „Богъ е млогомилостивъ; нека ми пошлю могъ сына, а я ћу ослободити княгинѣ.“

Толмачъ (т. е. Грамовъ) отиде, но после неколико тненутака буде опетъ позванъ, да прими Шамилово писмо. Овај му преда писмо, кое су княгинѣ писале князу Чавчаваци, и кое е онъ најпре прочитао. Онъ заповеди Грамову, да оба ова писма у присутствіу нѣговомъ

савіе, а затимъ удари на пакетъ свой печать; онъ замо-
ли Грамова, да отиде њговомъ сыну на сусрѣтъ, и при-
дода найпосле:

„Пази и гледай, да мога сына не обкружаваю рѣви
люди, кои ће га одвраћати, да се своме отцу неврати; бу-
ди у свему штогодъ чинишь, искренъ, и я ћу те награ-
дити. Садъ съ Богомъ.

То су были Шамилове последнѣ рѣчи, кое е онъ
са Грамовомъ говорио. По сата после овогъ разговора
остави Грамовъ ауль Дарги-Ведено при обичной пуцня-
ви изъ пушака њму за честь, и пође правцемъ у Ка-
заф-Юртъ, гди е мислю наѣи князеве, кои су, као што
се лако помислити може, очекивали повратакъ њговъ
са највећимъ нестриљивимъ.

IX.

Премда су княгинѣ о долазку Грамова были извѣ-
штене, то ипакъ нису оне ништа знале о преговорима,
кое е онъ са Шамилемъ имао. Оне су опазиле, да е
Шамилъ непрестано у послу. Начинъ, како е онъ че-
сто ноћу, и то самъ, праћенъ само одъ Селима, враћао
се кући у сарае, ясно имъ е показивао, да му срећа у
оружію ніе добро послужила. А преко свега тога оправда-
ла е жалость и смућеность њговы жена ово њіово мы-
шлѣнѣ. Найпосле имъ каже една одъ жена у сараю, да
Шамила Руси мал' нису заробили, и да е онъ у бѣгству
рекао Селиму: „Ты као да већ одавно чекашь на
згодну прилику, да прећешъ къ Русима; садъ ево при-
лика, употреби е.“ — Неколько сатій после долазка Ша-
милоговъ донеше у сарай едногъ ранѣника, кои е одма
емештенъ у собу, опредѣлену за странце. Станъ е њі-
ово остало међутимъ непромѣнѣно. Дуготрајуће рѣво
време умложавало е страдания њіовогъ робства. Княги-
нѣ су мислили, да ће робство ово іоштъ дуго трајати.

Но найпосле се разнесе по Дарги-Ведену еданъ ва-
жанъ гласъ: 13. Фебруара стигао е сынъ Шамиловъ у
Ставрополь, и отишао е оданде одма у Казаф-Юртъ, гди
га е Грамовъ князу Чавчаваци представіо. Сынъ Ша-
миловъ, о коме е овде рѣчь, естъ угледанъ и младъ чо-
векъ виткогъ стаса, и тада му е было 22 године. Из-
разъ њговогъ лица быо е пунъ добродушности, а њго-
въ погледъ быаше пунъ духа и снаге. У осталомъ
онъ е быо доста наликъ на свогъ за едну годину дана
млаћегъ брата, Кази-Махмета. Говори се, да онъ имаде
много ревности и вкуса за науку, и да е са собомъ но-
сіо великій брой кнѣига, землѣвида, планова и т. п. Прем-
да е онъ остао мусломанаць, то е онъ ипакъ свой ма-
тернѣи языкъ сасвимъ заборавіо, и быо е Русіа искрено
приврженъ.

Князь е одма послао Шамилу едногъ вѣстника да
бы поглаваръ планинаца послао одъ свое стране пуно-
моћнике у Казаф-Юртъ, кои ће се увѣрити, да е то до-
иста Шамиловъ сынъ, когъ Русіа шило. Шамилъ е на
тај конаць избрао едногъ старогъ Миріда, по имену Ю-
нуса, кои е у оно време, кадъ су Руси Шамилоговъ сы-
на заробили, принућенъ быо издати га Русима, затимъ
свога дворскогъ управителя Каціа и ерменскогъ толма-
ча. Ова три лица крену се на путь іоштъ оногъ истогъ
дана.

Међутимъ почеше у аулу Дарги-Ведену преговори
о одкупу робля нижегъ реда. Положай зароблѣница по-

стаяо е све незгоднѣи, еръ су іи Чеченцы врло строго
чували, кое е врло вешто прорачунѣно было.

И доиста, што су се годъ зароблѣне княгинѣ за не-
срећнѣи сматрале, у толико су се оне већма тужиле, а
што су се годъ оне већма тужиле, то су њіови срод-
ници све склонитіа постаяли, да плате за њи већу од-
купну суму. Княгинѣ су у то време чуле чешће но пре,
свету песму планински народа. Шамилъ е то естъ до-
звао у Дарги-Ведено едногъ у великомъ почитано стое-
ћегъ испостника, кои е у дворской авліи и ватрено пре-
поручивао скуплѣнимъ Чеченцима презиранѣ богатства и
строгій начинъ живота Миріда. После сваке проповѣди за-
почне испостникъ свету песму, кою су сви скуплѣни у хору
повторавали. Княгинѣ су текъ доцнѣи дознале, зашто е
Шамилъ овогъ испостника у Дарги-Ведено позвао.

Посланицы Шамилови, кои су у Казаф-Юртъ по-
слати, врате се наскоро, и нису были у станю, изразити
своє удивленѣ о сыну Шамиловомъ. Само едно іи е сму-
тило: они су видели Шамилоговъ сына гди игра, што іи
е яко сневеселило и огорчило. Међутимъ еданъ дога-
ђай мал' ніе целу стваръ покваріо. Шамилъ е то естъ
оправіо князевима своє посланике на ново са зактева-
нѣмъ, да плате миліонъ рубаля, и да издаду све зароб-
лѣне Чеченце, кои се у рукама рускимъ налазе. Князь
Давидъ одговоріо е на ово зактеванѣ мало ердито и лю-
титимъ гласомъ. И будући е толмачъ Индрисъ превео
писмо княза са млогимъ претериванѣмъ и изопачаванѣмъ
смысла, то е већъ была рѣчь о томе, да се пошло кня-
гинѣ у еданъ оближнѣи ауль, где ће оне найтеже по-
слове морати радити. Кази-Махметъ, сынъ Шамиловъ,
опоменуо іи е шта више, да буду спремнѣ за полазакъ.

На то покаже княгиня Анна писмо свога мужа, про-
чита га, и изяви, да оно ништа несадржава, што бы мо-
гло Шамила увредити. — Дайте писмо Шак-Абасу, ре-
кла е она, да га вѣрно преведе. — Кази-Махметъ одго-
вори на то, да ако писмо башъ и несадржава ништа у-
вредително, то князь ипакъ у томъ писму одриче дати
еданъ миліонъ рубаля. А мы рече онъ, врло добро зна-
мо, да е онъ на тај конаць добыо одъ правительства
рускогъ више одъ 40.000 рубаля.

Княгиня е ово последнѣ одричала, и Кази-Махметъ
наипосле попусти и рекне, да ће оне у Ведену остати,
ако оне буду узхтѣле писати „писма“ своимъ сродници-
ма. Оне тако и учине и Шамилъ придода тимъ писма ма и свое
писмо, кое е было испућно претнама. Кадъ е князь Ша-
милово писмо добыо, опредѣли онъ еданъ рокъ за пре-
киданѣ и рѣшенѣ тогъ пытания; ако то естъ Шамилъ до
тогъ времена одъ свогъ зактеваня не одустане, да се
сви преговори прекину. Шамилъ као да е тимъ одгово-
ромъ быо задоволинъ, а и княгинѣ буду о томе у знанѣ
поставлѣне. Народъ е искао 1 миліонъ рубаля, Шамилъ
пакъ быо бы и съ манѣ задоволянъ. Онай испостникъ,
о коме е мало пре рѣчь поведеца, дозванъ е одъ Шами-
ла башъ за ту цѣль, да склони народъ на попуштанѣ.

У вече дознаду княгинѣ, да е Шамилъ попустио и
пристао онако, као што су князеви рекли, и да су нови
посланицы Русима оправлѣни; само е хтео Шамилъ самъ
да опредѣли данъ и сатъ, кадъ ће се измена робля удѣй-
ствовати. Найважнѣи было е исплаћиванѣ одкупне суме,

кою е Шамиль захтевао у звечењемъ новцу. Пророкъ е послао поради тога у Казаф-Юртъ едногъ пуномоћника, кои у таквимъ стварима нѣ быо башъ врло вештъ. Грамовъ пакъ ишао му е на руку, и тако се исплата одкупне суме брзо оконча. Княгинѣ су то дознале одъ Шамиловогъ дворекогъ управителя, али имъ такође и то яви, да е 17. Мартъ 1855. год. опредѣленъ за данъ измѣне. „Четвртакъ“ говораше онъ, естъ наймилии данъ Шамиловъ; сваку войну и свакии важнии посао онъ тога дана започинѣ.

Неколико дана пре измѣне робля дође у Ведено и млађий сынь Шамиловъ; отаць му е већъ быо опростио; а и Кази-Махметъ дошао е са својомъ женомъ, ћеркомъ Даніел-Султана, коя е својимъ богатимъ и краснимъ одѣломъ позоръ княгиня на себе обратила. Она е тамо врло лепо и срдечно пріймљена, единый само Шамиль поздравил е озбыльнимъ и намргођенимъ лицемъ.

„Любезна Каримато,“ рекне іой онъ, „мило ми е, што си дошла; али я ти морамъ нешто пребацити. Са тугомъ у срцу опажама я, да жена могъ сына іоштъ единако носи на себи одѣло и накитъ одъ велике вредности. Мени се чини, да ове златомъ извезене альбине у единой кући, гди простота и скромность влада, нису на свомъ месту.“

Сутраданъ дозволе княгиняма, да одъ оны стваріи, кое су у Циондалу уплякане, одкупе, што бы годъ хтѣле, и одъ чега бы се нерадо разстаяле. И зато дођу оне на ту цѣль у собу султанице Зайдете; али погледъ на ове ствари пробудио е кодъ княгиня тако тужно и жалостно опоминяњ претрпљены страдања, да су княгинѣ рекле: „Чините съ тимъ стварима, што вамъ е годъ драго, — и после оданде жалостиве отишле.

(свршиће се)

ПОДГРЪВЦИ.

Карактери различиты народа.

Енглезы, Италијани, Нѣмцы, Французы,
и Шпаньолци.

Пре неколико година изишао е у Паризу еданъ дрворезима изшаранъ и на единой страни изпечатанъ листъ, кои е представљао животъ и обичае некии народа европски. У главноме да чуємо како Французы суде о себи и о својимъ сусѣдима.

У *вѣри* е Немаць невѣранъ, али ипакъ често иде у цркву са найвећомъ молитвеницомъ, Енглезъ е богомолянъ, Французъ ревностанъ, Италијанаць пунъ церимонія, Шпаньолаць биготанъ.

У *држаню дане речи*: Нѣмаць е вѣранъ, Французъ лакомисленъ, Италијанаць лукавъ, Шпаньолаць лажа.

У *даваню савѣта*: Нѣмаць споръ, Енглезъ рѣшителанъ, Французъ нагао, Италијанаць благопристоянъ, Шпаньолаць ограђуе се предохранама.

Стаса е Нѣмаць великогъ, Енглезъ добро израшћеногъ, Французъ добро изгледаюћегъ, Италијанаць среднѣгъ, Шпаньолаць страховитогъ.

У *одѣлу* е Нѣмаць убогъ, Енглезъ велелѣпанъ, Французъ промѣнљивъ, Италијанаць дронявъ, Шпаньолаць благообразавъ.

У *любави*: Нѣмаць незна любити, Енглезъ любви по мало и овдѣ и ондѣ, Французъ свуда, Италијанаць зна како валя любити, а Шпаньолаць любви одъ истине.

У *правила*: Нѣмаць е простъ, Енглезъ свирѣпъ, Французъ окретанъ, Италијанаць учтивъ, Шпаньолаць гордъ.

У *хранѣню тайне*: Нѣмаць забораваля шта смо му рекли, Енглезъ прећути, што бы казати, а каже, што бы прећутати морао, Французъ избрбля све, Италијанаць ни рѣчи неговори, Шпаньолаць е одвећъ пунъ тайне.

У *суета*: Нѣмаць се мало хвали, Енглезъ све презире, Французъ све хвали, Италијанаць што е мало и уважава мало, Шпаньолаць само себе хвали.

У *уреди и добротинства*: Нѣмаць нетвори ни добро ни зло, Енглезъ обоє безъ узрока, Французъ забораваля обоє, Италијанаць е брзъ на добротинства, али и осветолюбивъ, Шпаньолаць е према обоима равнодушанъ.

У *елу и пићу*: Нѣмаць пияница, Енглезъ лакомаць, Французъ деликатанъ, Италијанаць умѣренъ, Шпаньолаць тврдица

У *разговору*: Нѣмаць говори мало и рѣаво, али добро пише, Енглезъ говори рѣаво, али и онъ пише добро, Французъ и говори и пише добро, Италијанаць говори добро, пише много и добро, Шпаньолаць мало и говори и пише, али добро.

У *начину себе представити*: Нѣмаць изгледа као некакавъ Доміанъ, Енглезъ неналичи ни будали ни мудрици, Французъ е нерасуданъ, Италијанаць паметанъ, али изгледа као лудъ, кодъ Шпаньолца е противно.

У *законима*: Нѣмачки су закони како тако, Енглезъ има злочесте законе, али ій добро пази, Французъ има добре законе, али ій непази, Италијанаць и Шпаньолаць имаю такође добре законе: онаи и немари за нѣи, а овай ій строго пази.

Жене су у Нѣмачкой домаћице, у Енглеской царице, у Француской госпође, у Италији апсенице, а у Шпаньолской робкиниѣ

У *храбаръ* е Нѣмаць као медведъ, Енглезъ као лавъ, Французъ као орао, Италијанаць као лисица, а Шпаньолаць као слонъ.

У *домоводству* Нѣмаць е педантъ, Енглезъ философъ, Французъ одъ свачега зна по мало, Италијанаць е учитель, а Шпаньолаць дубоко размишля.

Найпосле *мужевы* су у Нѣмачкой господари, у Енглеской слуге, у Француской другови, у Италији ђаци, а у Шпаньолской тираны.

П Р В И Ц Е.

У старимъ енглескимъ лѣтописима чита се о раани госпе едне, коя е была почестна дама кодъ Катарине краљице енглеске, слѣдујоће: За доручакъ, цела гове-

ѣа печеница, лебаць одъ две оке, една торта, четири ставла якогъ пива. За ручакъ: Еданъ комадъ насолъногъ мяса, една кришка печене говеѣине, неколико парчадѣй куване говеѣине са сосомъ, лебаць одъ две оке и четири и по стакла якогъ пива. Ужина: Еданъ пудингъ (тестано сло), два и по стакла якогъ пива. За вечеру: Една чинѣя зелени плити варива, комадъ овчѣгъ мяса, една чинѣя сладкиша, лебаць одъ две и по оке, и четири и по стакла якогъ пива. Обноћъ предъ што ће у креветъ леѣи: лебаць одъ оке, еданъ колачъ, два и четвртъ стакла якогъ пива.

— „Зашто узимате вы выше чое за капуть него вашъ другъ?“ запытао е неко шнайдера свога. „То е, господине, одговори овај, сасвимъ наравно, ерѣ су моя деца одъ нѣгове деце старѣя.

— Шнайдеръ некѣй туѣи трговца еднога судѣи, да овај неће да му плати што е дужанъ. Судѣя дозове обоѣцу дред-а-се. Затимъ запыта шнайдера: Ели истина да ваше две альѣине овоме господару угодно нестое. Одговоръ. Есте, оне нестое угодно за нѣгову главу. Пытанъ. Како то, мени се чини, да альѣине треба да су за тѣло угодно? Одговоръ. Мы майстори правимо обично альѣине, као што знамо да треба, да буду добре и безъ погрешке, али вештаци траѣе и наѣу и онде погрешку, гди е башъ никако нема, па намъ альѣине врате и заиш-

ту, да ѣй мы овде и онде поправимо. На то мы имамо обичай у нашемъ майсторскомъ ѣзыку казати: нѣе му альѣина за главу угодно. Затимъ оставимо альѣину на страну, па е после неколико дана и недирнуту пошлѣмо. Садъ е така альѣина господару за тѣло угодно, ерѣ дрѣжи у глави нѣговой да смо мы по жельѣи нѣговой поступили.

— Еданъ Гренландезаць изведе едногъ европейскогъ трговца, да га на своимъ саоницама по смрзнутомъ мору просанька. Наеданпуть подигне се буря и ледъ се на парчета испребѣя. У томъ случаю оставе Гренландезци одма сонѣце свое и спасаваю се скаканѣмъ съ едне санте на другу; вештина такова, коѣой странци подражавати немогу. Тако садъ хтеде и таѣ домаѣинѣ учи нѣи, па сасвимъ ладнокрвно рекне госту своме: Чуешъ, я те избавити немогу, него ты имашъ плайвазъ и папира у цепу, узми дакле листъ еданъ и напиши ево на момъ леѣма (у исто се време сагне) да си се удавио, да твоѣи земляци непомисле, да самъ те я убио. Али европеяць, као што помислити можемо, нѣи е имао волѣ, да пише, нѣи да се дави, него замоли домаѣина свога, да га неостави. — Што му драго дакле, одговори Гренландезаць, кадъ ты можешъ умрети, то могу и я, па остане кодъ нѣга и срећно га избави.

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Я.

По „Званичнимъ Новинама“ поставлѣнъ е приврем. Членъ Суда Окр. Београдскогъ г. Стефанъ Филиповићъ за дѣйствителногъ Члена при истоме Суду. Къ томе поставлѣнъ е досад. Експедиторъ Попечит. Правосудѣя и Просвештенѣя г. Димитрѣ Димитрѣвићъ за Протоколисту Архивара и Регистратора Попечителства Просвештенѣя.

Т У Р С К А.

„Триестеръ цайтунгъ“ доноси намъ слѣдуюће вѣсти съ истока:

Повлаченъ съ Крима иде врло нагло. Одъ Француске войске налази се тамо по најновѣимъ извѣстѣяма само 16 батальонъ пешачки ловаца, 33. и 44. линейный полкъ, транспортный корпусъ, ратне болнице (амбуланси) и персоналъ войничкогъ комисарѣята, а одъ енглеске войске има садъ на Криму само едно 3000 момака.

Говорило се, да ће Руси 20. Юнѣя заузети Балаклаву.

Турско-енглеска войска садъ е сва у Цариграду; 5—6000 баши-бозука, кои су досадъ у Румелиѣ становали, одлазе у поединимъ одѣленѣяма у Варну, гди ће се навести на енглеске пароброде, кои ће ѣй одвести у нѣову постойбину и тамо куѣама нѣовимъ распустити.

Вице-краль египетскѣй добыо е одъ Султана на даръ едну почестну саблю за знакъ признателности ревностногъ нѣговогъ участвовани у овоме рату.

Р У С И Я.

Преса намъ доноси слѣдуюћѣи чланаць:

Разглашена амнестѣя, кою е царъ рускѣй Александръ за време свогъ последѣгъ бавленѣя у Варшавѣ на користъ Поляка издао, нѣе могла збогъ многи условѣя, одъ кои е амнестѣя условлѣна, произвести онакавъ одзивъ, на какавъ бы иначе наишла кодъ Поляка, бавеѣи се у странѣмъ земляма.

Една часть бавеѣи се у Паризу Поляка скупила се кодъ княза Адама Чарторѣйскогъ, и подписала се тамо на едно изясненъ, кое е „Журналъ де Деба“ предао явности, и кое у ствари нѣе никаква протестациѣя, но кое е само просто разлаганъ основа, кои Поляке опредѣляваю, да одъ понуѣене имъ амнестѣе не чине употреблѣна. Неће быти излишно, да наведемо овде главна мѣста тога изясненѣя:

„Поляци“, стоѣи у реченомъ изясненѣю, „кое су политични догаѣани изъ нѣовогъ отечества изгнали, мораю се сматрати са двоѣке гледоточке. Индивидуално (т. е, лично, посебице) мы смо жертва несрећногъ рата, развалине раздроблѣне лаѣе, и изгнаници. Лишени наши добра и осуѣени, подчинѣнъ е по нужди повратакъ нашъ у отечество личноме сматранѣю о безбѣдности и породичнымъ интересима, по коима свакъ има власть онако склонити се и рѣшити, како му околности и станъ нѣгово дозволява.

Съ ове гледоточке амнестѣя, коѣ говори о злочинѣмъ погрешкама, поздноме кањню и неизгладимомъ неприѣательству;

ноя истина дозвољава повратак у постојбину, аљ им добра у отечеству притяжавана не враћа; коя сѣдымъ старцима, стоѣнимъ већ съ ногомъ надъ проваломъ гроба, полагае за условіе опрощая трогодишнѣ неповѣренѣ и животь лишень свакога средства за издржаванѣ коя найпосле ћути о жалостной судбинѣ толѣки наши у Сибиру страдаюћи земляка, — такова, велимо, амнестія слабо е што утекла одъ свою други амнестія, коє су одъ год. 1832. издаване.

Найновіе време и последня исторія показує намъ примѣре великодушны амнестія, коє, непозлећуюћи ране прошлости, одъ помилованы ништа друго не зактева, него да признаду постоѣће правительство. Но ова садашня амнестія нема на себи тай значай, и ма колике быле симпатіе, и ма колико было повѣренѣ, коє намъ младый владатель рускій уліва, ова ће амнестія наћи кодъ насъ врло слабога одзыва, догодъ се непромени система владаня, коя ће исту да удѣйствує, и кою систему мы на жалость врло добро познаємо.

Кадъ су польски бегунци и изгнаници чули хвалити и преузносити благость и благодѣянїя, коіомъ ће ново правительство и заключеный миръ обасути Польску, онда су они врло мало мислили на вештествене (матеріалне) користи, коє ће ова времена, особито што се личности нѣове тиче, донети. Они су се пре свега надали моралнимъ и матеріалнимъ реформама у отечеству нашемъ. И заръ мы немамо, изузимаюћи неке празне и можда отимице разнесенне гласове, пуно право мислити, да су реформе, коє ће се удѣйствовати, учинѣне више Европе, но нашегъ отечества ради?

Изясненѣ эмигранта сажалѣва, што е царъ Александеръ II. у Варшави рекао: „Я самъ тога мыслѣня, да се одржи редъ кои е мой отаць увео“, и што нѣ царъ као нѣговъ стріць Александеръ I. рекао: „Русія вамъ пружа руку братске любви, и свою користїй, коє їой (Русїи сирѣчь) побѣда (данасъ миръ) дає, цѣни она найвећма ту: што нѣой припада честь, да еданъ храбаръ и почитаня достоянъ народъ подигне.“

Эмигранти (бегунци) увѣраваю, да они овимъ своимъ изясненѣмъ, не намѣраваю утицати на лично сваћанѣ буди когъ одъ нѣовогъ друштва; али они, кои су толѣку несрећу дожили, немогу приманѣ ове амнестіе сложити са савесћу своіомъ.

„Мы неподранѣемо нити осећамо какову мржню противъ Русїе“, стои на краю изясненя, „но у околностима, у којима се мы садъ налазимо, христїанска е трпелїя и преданость судбинѣ нашей едино владанѣ, коє намъ достойно причлїи.“

Изъ мирногъ и разборитогъ слога овогъ изясненя види се вели Преса, да эмигранти неодбаваю амнестію, но само нѣка условїя, коя имъ се чинѣ такова, да се немогу примити. Нека правительство руско учини бегунцима їоштъ какво незнатно уступлѣнѣ (концесію), и нѣгова ће доброжелѣна намѣра быти онда савршемо постигнута.

ФРАНЦУСКА У АЛЦИРУ.

Едне немачке новине пиљу:

Нигди нѣ духъ и карактеръ каквогъ народа точнѣ вѣрнѣ израженъ, него у политици своій населѣня. Гер-

манацъ, кои е кодъ своє куће миролюбивъ, стани се на буди каквомъ краю землѣ, освая туђу земљу коракъ по коракъ мотикомъ, плугомъ и брадвомъ, постає средсреда едне общинѣ, а ова опетъ постає временомъ средсреда съ почетка истина незнаткогъ, но доцнѣ све већма растећегъ саобраштая, и после едно десетакъ година подигне се у средъ дѣвльи пустара цветуща трговачка варошь, коя, као непресушный живота изворъ свудъ унаоколо распростире животь, слободу и нравственость. Радиность и образованость преотму ма, привлаче къ себи и противуборне елемење, побѣђаваю варварѣ готово безъ икаквогъ напрезаня сила; — тако су постале цветущѣ државе сѣверо-американске, тако су основали Енглези у восточной Индіи огромно царство. — Тако се населяваю народи германскогъ (нѣмачкогъ) колѣна; другчїе пакъ поступаю народи романскогъ (римскогъ) колѣна.

Нѣово орудіе населяваня єсть маць и сурова снага, она иста снага, съ коіомъ е Шпаньолоць Фернандо Кортѣцъ Мексиканску освоїо, а ни до дана данашнѣгъ е нису образовали, она е иста велимъ снага, коіомъ данасъ Французи Алцирь населяваю. Романацъ неосвая зато, да тамо што оснує; за то е онъ сувѣше нестрпелїивъ. Кудгодъ онъ ногомъ корачи, ту онъ бѣсни мачемъ и огнѣмъ, и потире и обара немилїце свакій odporъ, на кон наклази. И ако е на овай начинъ освоїо какавъ комадь землѣ у буди коємъ краю света, то се онъ на истой землѣ обкопа, као у каквој тврдинѣ, коя му после служи за средсреду и ослонацъ своій дальи войнички предузиманя. Нѣгова населбїна нѣ, као кодъ Германаца, храмъ целомъ свету отворенъ, него е она добро обкопана и утврђена войска, коя истина многу земљу отыма, али ништа неоплођава: населбїне Романаца есу исто тако съ поля неприступне, као што и урођеницыма не престано пропащу и уништѣнѣмъ грозе. Ту неможе никакво тровачко предузеће коренъ уватити; єрь сурова войничка влада, коя се никахо неслаже са процветанѣмъ трговинѣ и саобраштая, чини свакій слободнїи покретъ; кои е основно условіе при населяваню, немогућнымъ.

Французи су већ 26 година го сподари Алцира, и ова е населбїна истина ваљана школа за француску войску; али е напредакъ, кои е она у економномъ погледу учинила врло незнатанъ. Полузванични листови француски проповѣдаю додуше удесне ствари о цветуюћемъ станю Алцира, али кадъ се стваръ добро и у основу разгледа, онда се ствари сасвимъ друге показую. Кадъ се помысли, шта су Енглези за саразмѣно много краћевреме одъ Аустралиѣ, а Сѣверо-Американци одъ Калифорніе учинили, то се онда ясно види, да е Алцирь као пре скупо стаюћїй станъ за упражняванѣ и обучаванѣ за войску главне землѣ, и да по пространымъ областима алцирскимъ француска влада морално не стои нимало яче, него првога дана после освоєня Алцира.

И данасъ їоштъ, после покорєня Араба чакъ до ивица страовите пустаре Сааре и после подчинѣня Кабила чакъ до планински коса курдурски, Алцирь е еданъ великій станъ одъ 100.000 добро опремаѣне и за рать спремне войске; али нема никакве средсреде, одкудъ бы извирала и проклїявала култура, (образованость) и коя бы своимъ траюћимъ упливомъ основала траюће и без-

бдво на селѣнѣ. Ако е ту потребно каквога доказа, то нека зато служи велика експедиція противу юшѣ непокорены кабилски племена иза Цурцурски гора о којој експедицији паризки листови толико говоре. Француска влада налази се у целомъ пространству своемъ угрожена одъ овогъ малогъ, независимогъ народа, и неће да мируе, догодъ и ова племена не буду покорена. Какавъ жалостанъ доказъ нѣове неспособности унаселяваню!

Кабилы, на кое ће напасти Французи на пролеће са войскомъ одъ 30.000 момака, нису скитничкѣй народъ, као Бедуины, но су стално живећѣй, земљѣдѣлскѣй и трговачкѣй народъ, кои у благостаню живи, и кодъ кога нѣизумрео духъ слободѣ и независимости, кою онѣ у своимъ планинама ужѣйва. Они су храбри као лавови, кадъ ѣй ко кодъ нѣове куће нападне, иначе пакъ они су миролюбиви и радни.

У место дакле да се Французи постараю, да Алцирѣ, кои е већ и до самогъ Тугурта разпространѣнѣ, новымъ населѣнѣцѣма насели, да ту населѣнѣцу разумнымъ и сходнымъ законима учине приступномъ и колико толико сносљивимъ пребивалиштемъ за странце и урођенике, и да посредствомъ слободногъ развѣйтка и независиме Кабиле увуку у на далеко разстрту мрежу културе посредствомъ трговине и саобраштаа, у место дакле свега тога влада у Алциру войничко обседно станѣ и полиција главне земљѣ (Француске).

Све, што е досадъ у смотреню населяваня тамо чинѣно, ограничава се единствено на коваква покушѣня и ову нову експедицију противу Кабила предузимаю Французи само забаве ради, и поради задовольства, да свое границе осваиваѣмъ распростране, да свою войску упражњаваю, и да главной земљѣ извоюю нове лаврове венце славе.

Четири колоне (одѣлена) скупа око 30.000 момака навалиће у едно исто време на четири стране у кабилску земљу, сломиће свакој одпорѣ, и сѣдиниће се сви у среди земљѣ. „Конституционель“ вели: „Ова борба неће

дуго траяти, ерѣ неодолимој сили одъ 30.000 избрани войничка нису Кабилцы кадри на путѣ стати. Кадъ се жители цурцуски планина првѣй путѣ съ нами потуку, та борба неће дуже траяти одъ едногъ дана, и то ће по свој прилици быти последнѣ напрезанѣ нѣове умируће независности.“

Свакој ће признати да такова политика при населяваню, гди е 26-те године после освоѣня станѣ онаково исто као и прве године, (особито кадъ се све ово сравни са сѣйнимъ успѣсима у населяваню, кое су за то време Енглези и Американцы показали) не заслужуе похвале ни удивљѣня; и премда Француска влада у Алциру уобште прокрчуе путѣ образованости, то смо мы ипакъ тогъ мишљѣня, да ово непрестано кланѣ, робѣнѣ и пленѣнѣ нѣе башѣ найкраћѣй путѣ къ постиженю ове узвишене цѣли.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕНЕШЕ.

У Паризу 25. Юниа. „Мониторѣ“ явля, како е царѣ рускѣй наредѣю, да Францускѣй еспапѣ, кои долази иза Цариграда и Камѣша, и кои е за Кримъ или Одесу опредѣлень, буде ослобођенѣ ѣумрука 50 на сто. Руски карантини у црномъ и азовскомъ мору засадъ су сасвимъ укинуги.

У Цариграду 20. Юниа Али-паша стигао е овде у суботу, а исто тако и сардинскѣй посланикѣ Мози. Маршалѣ Пелисѣе оставиће Кримъ идуће неделѣ. — Овде се примѣчава великѣй покретѣ еспапа и новца у Одесу. Врло многи трговци путую тамо. — Данасъ е лордѣ Стратфордѣ де Редклифѣ држао прегледѣ надъ енглеско-немачкомъ легиомъ.

У Турину 23. Юниа. Овдашнѣй листови являю, да е неапольскѣй кабинетѣ у одной ноти енглескомъ кабинету изьявио, да онѣ другимъ државама не признае право, мешати се у унутрашнѣй послове краљѣвства обе Сицилиѣ.

О Г Л А С И.

(2—3) По рѣшеню ово-окружнѣ и високогъ Апелационогъ Суда I. Одѣленя има се сва непокретность ванѣ вароши Шабца наодећа се а маси поч. Ђоке Чотрића бившегъ трговца и жителя Шабачкогъ принадлежећа, лицитандо продати. Непокретна добра ова есу слѣдуюћа:

1. Една земля одъ 10 плуга; на којој една кућа одъ тврдогъ матеряла, са осталимъ одъ дрвеногъ матеряла нужднимъ польскимъ зградама постои, у вредности - - 14.000 гроша

2. Една ливада одъ 20 коса травѣ у тврдой огради, у вредн. 3360 гр.

3. Една ливада одъ 30 коса травѣ у тврд. огради у вредности 5600 гр.

4. Една ливада одъ 7. коса травѣ у вредности - - - 1400 гр.

5. Една земля одъ 60 — 70 дана орана у одной огради у вредности - - - 11.200 гр. чар.

Чега ради Началничество Округ. Шабачкогъ настоѣнимъ свакога коме бы о изложеной продаи добара нужно было знати, извѣштава съ тимъ обясненѣмъ, да ћеду се иста добра и то по особно свакој комадѣ земљѣ за себе 1. 2. и 3. месеца Августа ове године, посредствомъ явне лицитациѣ на лицу места држати се имаюће продавати, и трећѣй и последнѣй данѣ лицитациѣ ономе после подне у 4 сата по европ. теслимити, кои найвише готовы новаца за кои комадѣ земљѣ дати обећа.

Къ № 3368. Издано одъ стране Началничества Округ. Шабачк. 18. Юниа 1856. у Шабцу.

Продавање се на лицитацији:

1. У Београду а) плацѣ съ кућомъ, баштомъ и коларницомъ одъ слабогъ матеряла Станоя Паѣовића магазице и нѣгове жене Стеване, 2. 3. и 4. Юлиа; б) кућа и плацѣ Убавке, удовице Стояна Јовановића и сина ѣој Косте постоѣћѣй у Палилули, 12. 13. и 14. Юлиа.
2. У Д. Грбѣцима округ. Краг. добра Милоя Петровића, 25. 26. и 27. Юлиа.

6. Юлиа драће се у Попечительству внутренѣй Дѣла наново лицитација поради набавке чоѣ и платна, кое е у 47. брою Шумадинке обьявлѣна была.

4. Юлиа држаће се у Палежу лицитација поради прављѣня кадрме.